

vergeefs heb gezocht. Maar nu, binnen betrekkelijk korte tijd, is het me vier maal wel gelukt na zo'n tip.

De eerste was de paarse strandloper, iedere winter aanwezig op de pieren bij IJmuiden, maar op het strand zelden waargenomen. Volgens enkele leden van de vereniging zat er al een hele week een exemplaar op Noordwijks strand, iets ten noorden van de vuurtoren. Dus 's avonds na het eten (in augustus kan dat) eropaf, en werkelijk, hij zat er nog steeds.

Ongeveer twee weken later excursie naar de Knardijk. Bij Muiderberg moest al vele weken een flamingo verblijven. Hoewel niet van alle waarnemingen, welke de laatste tijd geregeld gedaan worden, gezegd kan worden of het zuiver wilde dan wel ontsnapte vogels zijn, moet het toch een interessante belevenis zijn zo'n sierlijke vogel in de vrije natuur tegen te komen. En werkelijk, we hebben 'm prachtig kunnen waarnemen.

Toen ik tijdens deze excursie hoorde van de aanwezigheid van een zwartkopmeeuw die zich al een week lang ophield op Noordwijks strand verwachtte ik niet, deze óók te ontmoeten. Na een paar dagen ging ik toch eens kijken en het geluk was met mij: de zwartkopmeeuw was er nog steeds.

Enkele maanden later hetzelfde: de hier zeldzame appelvink was gezien in Leeuwenhorst, dus er op af. Hoewel bij deze soort sprake was van een kleine invasie naar het westen, stond ik er toch wel van te kijken, dat mijn bezoek ook deze keer niet voor niets was geweest. Het merkwaardige van deze waarnemingen is, dat het alle min of meer zeldzame gasten betrof, welke zich langere tijd op dezelfde plaats ophielden. Hoewel dit verklaard kan worden door de aanwezigheid van een geschikt biotoop en van voedsel, was ik dit niet gewend.

Voor de paarse strandloper is trouwens het biotoop ook niet gewoon, deze heeft zeker de voorkeur van pieren. Opmerkelijk is wel, dat enkele maanden later nogmaals een ontmoeting met deze grappige strandloper plaats vond; dit exemplaar was echter de volgende dag reeds doorgevlogen.

De waarneming van de zwartkopmeeuw heeft me nog iets geleerd bovendien. Als ik het strand bezoek, dan is het gewoon dat er vele kokmeeuwen aanwezig zijn, die flink wat voedsel kunnen vinden tussen de schillen en de dozen, die menig badgast zo nodig denkt te moeten achterlaten. En aangezien een kokmeeuw maar doodgewoon een kokmeeuw is, heb ik er meestal weinig aandacht voor. Als er dan een zwartkopmeeuw tussen zit, welke niet zò opvalt tussen de kokmeeuwen, is de kans groot, dat deze over het hoofd (of liever over de kop) wordt gezien. Op zoek naar die zwartkopmeeuw, heb ik dan ook alle kokmeeuwen aangekeken, totdat ik in een van de laatste meeuwen op het strand duidelijk de zwartkopmeeuw herkende. En het is niet bij die ene waarneming gebleven.

Sindsdien schenk ik weer meer aandacht aan de doodgewone vogels als meeuwen, spreeuwen en mussen, niet alleen om de kans op een bijzondere waarneming te vergroten maar ook omdat deze vogels toch altijd interessant blijven om te zien.

H. v.d. Linden

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Schandaal in Italië: Vogelvangst weer toegestaan!!

Kort voor de opening van het Europees Natuurbeschermingsjaar 1970, in februari in Straatsburg, is een door de Italiaanse regering voor-

gestelde wetswijziging van kracht geworden, waarbij de sinds 1969 bij de wet verboden vogelvangst met netten wederom wordt toegestaan, zij het met enkele beperkingen. Terecht beschrijft de WWF (World Wildlife Fund) dit besluit als een teruggang tot de "Middeleeuwen van de Natuurbescherming". Het is een ware cultuurschande en -volgens de Engelse Times- een perverse bijdrage aan het natuurbeschermingsjaar. Volgens de vroegere ervaringen is te verwachten, dat deze herinvoering van de vangst in ongeveer 3 000 over het gehele land verspreide "vogelstations", jaarlijks een opbrengst zal geven van 10 000 000 (tien miljoen) zangvogels, meest doortrekkers uit andere landen: een nieuwe zware tol voor de Europese vogelstand.

Het is betreurenswaardig dat nog heden ten dage deze massale vogelvangst in landen als Italië en België- en niet alleen daar- voorkomt, Het WWF, welks president, Prins Bernhard, nog onlangs bij regering en, volksvertegenwoordiging van Italië er opgedrongen had het besluit niet te nemen, zal samen met andere internationale natuurbeschermingsorganisaties tegen deze wet via alle hem ter beschikking staande kanalen protest aan tekenen.

Het doden en vangen van inheemse vogels werd in Italië op 2 augustus 1967 bij ministerieel besluit verboden. Een weinig populaire maatregel in een land waar de jacht op kleine zangvogels altijd een populaire sport is geweest. In juni 1969 hebben -vermoedelijk onder druk van de publieke opinie: vox populi, vox dei- 36 senatoren een wetsontwerp ingediend, waarbij de vogelvangst weer wordt toegestaan, zogenaamd om te voorzien in de behoefte aan sier- en kamervogels. Zowel van de zijde van de weidelijke jagers als van de kant van de natuurbeschermers is tegen dit voornemen protest aangetekend.

De bezwaren die daarbij naar voren werden gebracht, waren 4 in getal:

1. 50 % der gevangen vogels sterft reeds in de eerste maand,
2. na een jaar is nog slechts 20 % in leven,
3. doordat alleen mannetjes als kamervogel in aanmerking komen, wordt het natuurlijk evenwicht tussen de seksen verstoord,
4. controle op de vangplaatsen is in de praktijk onmogelijk.

(Uit Panda-nieuws, uitgave van de WWF, 6e jaargang nr.7, maart 1970)

Mezen onderzoek 69-70.

Evenals vorig seizoen kunnen we ook nu weer gegevens publiceren, opgemaakt uit het onderzoek naar het in groepsverband voorkomen van mezen.

Hiervoor werden 42 tellingen in totaal verricht, waaronder enkele interessante van andere waarnemers, waarvoor uiteraard onze hartelijke dank.

Voor de tellingen werd wekelijks een gedeelte van het Z.H.L en het Staatsbos uitgekamd.

Het totaalbeeld van het afgelopen seizoen geeft grote verschuivingen weer in vergelijking tot het voorgaande seizoen, waar de warme zomer en najaar en de koude winter niet vreemd aan zullen zijn. Groepen van enige betekenis werden uitsluitend in de herfst waargenomen, en dan nog alleen in SB.

De koolmees en de zwarte mees werden meermalen met 30 tot 40 ex. bij elkaar gezien en ook de staartmezen dansten dikwijls met 20 stuks gelijk door de takken. Doch bij het naderen van de winter waren deze grotendeels verdwenen en was er daarna nauwelijks meer een concentratie te bespeuren.

Deze twee seizoenen geven een dusdanig verschillend beeld dat er